

D E C I Z I E

30 octombrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul Svetlana Filincova

Judecătorii Svetlana Novac, Ion Druță, Iurie Bejenaru, Galina Stratulat

examinând recursul declarat de către Ministerul Finanțelor al R.Moldova - Inspekția Financiară, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni „Monolit” împotriva Serviciului Control Financiar și Revizie pe lângă Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ, împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2012, prin care acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă

La 19 martie 2010 SA „Monolit” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Control Financiar și Revizie pe lângă Ministerul Finanțelor cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 31 decembrie 2009 Serviciul Control Financiar și Revizie pe lângă Ministerul Finanțelor a emis hotărârea nr. 16-02-11/217, prin care s-a dispus încasarea de la SA „Monolit”, filiala nr. 17, a venitului ilicit în cuantum de 133726, 20 lei și amenzii în echivalentul acestui venit, motivul fiind reflectarea incorectă a cheltuielilor de regie și beneficiului.

Menționează că pîrîtul efectuînd controlul la filiala nr. 17 a SA „Monolit”, a luat în calcul doar cheltuielile de regie și beneficiul filialei, ignorînd în acest sens prevederile art. 102 Cod civil și art. 21 al Legii cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, care stipulează că filialele nu sunt persoane juridice, iar bilanțul lor este parte integrantă a bilanțului centralizat a întreprinderii care a constituit-o.

Astfel, verificînd doar un segment a SA „Monolit”, pîrîtul nu a luat în calcul cheltuielile suportate și beneficiul obținut de către societate în complex. Prin urmare, întru obținerea informației corecte, pîrîtul urma să verifice nu doar documentele contabile primare deținute de către filiala nr. 17, dar și toată documentația SA „Monolit”, deoarece cheltuielile au fost suportate și obținute de către SA „Monolit”, dar nu de filiala nr. 17 a societății.

Mijloacele financiare obținute de către SA „Monolit” nu pot fi atribuite la unele ilicite, deoarece acestea au fost obținute în urma executării contractelor de antrepriză.

La 23 februarie 2010 reclamantul a depus cerere prealabilă, prin care a cerut anularea hotărârii nr. 16-02-11/217 din 31 decembrie 2009, însă prin scrisoarea nr. 27-05-10/127 din 25 februarie 2010 cererea prealabilă a fost respinsă.

Solicită reclamantul anularea hotărîrii Serviciului Control Financiar și Revizie pe lângă Ministerul Finanțelor nr. 16-02-11/217 din 31 decembrie 2009 ca fiind ilegală.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2011 acțiunea a fost admisă, fiind anulată hotărîrea Serviciului Control Financiar și Revizie pe lângă Ministerul Finanțelor nr. 16-02-11/217 din 31 decembrie 2009.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 04 iulie 2012 a fost admis recursul declarat de către Serviciul Control Financiar și Revizie pe lângă Ministerul Finanțelor, casată hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2011, cu restituirea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2012 a fost admisă cererea SA „Monolit” cu privire la omiterea termenului de prescripție, admisă acțiunea cu anularea hotărîrii contestate.

La 26 februarie 2013 Inspecția Financiară pe lângă Ministerul Finanțelor, a declarat recurs împotriva hotărîrii primei instanțe, solicitînd admiterea recursului, casarea acesteia și emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii. ca neîntemeiată sau depusă cu omiterea termenului de prescripție.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărîrea primei instanțe, considerînd că aceasta este una ilegală. Menționează că cererea prealabilă a fost depusă cu expirarea termenului prevăzut de Legea contenciosului administrativ, iar solicitînd repunerea în termen nu a prezentat nici o dovadă care ar întemeia omiterea termenului.

Audiînd părțile, studiînd materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea integrală a hotărîrii primei instanțe și emiterea unei hotărîri noi cu privire la respingerea acțiunii ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, instanța de recurs, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe, pronunțînd o nouă hotărîre.

La judecare pricinii în cauză, prima instanță a ajuns la concluzia ilegalității acțiunilor Serviciului Control Financiar și Revizie al M.Finanțelor și temeiniciei acțiunii, totodată admitînd cererea SA „Monolit” cu privire la repunerea acesteia în termenul de prescripție.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că prima instanță greșit a ajuns la o astfel de concluzie reieșind din circumstanțele ce urmează.

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) a Legii contenciosului administrativ, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ va solicita, printr-o cerere prealabilă, autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia, în cazul în care legea nu dispune altfel.

Materialele cauzei denotă faptul că SA „Monolit” la 13 ianuarie 2010 prin scrisoare recomandată a fost înștiințată despre hotărîrea Serviciului Control Financiar și Revizie pe lângă Ministerul Finanțelor nr. 16-02-11/217 din 31 decembrie 2009.

Contestarea asupra hotărîrii nominalizate, prin care și-a exprimat dezacordul, de către SA „Monolit” a fost însă depusă la 24 februarie 2010.

Respectiv, Inspekția Financiară conform scrisorii din 25 februarie 2010 a dat răspuns la cererea prealabilă a SA „Monolit”, în motivarea căreia a fost indicat că motivul respingerii acesteia este omiterea termenului.

Colegiul reține că cererea SA „Monolit” cu privire la repunerea în termen pentru a exercita drepturile cu privire la procedura prealabilă nu a fost justificată fapt care contravine prevederilor art. 116 CPC, nefiind demonstrată imposibilitatea îndeplinirii actului, pe cînd Inspekția Financiară a expediat hotărîrea cu privire la aplicarea sancțiunilor economice nr. 16-02-11/217 din 31 decembrie 2009 la adresa filialei nr.17 a SA „Monolit”.

Prin urmare, reieșind din prevederile art. 17 alin. (4) al Legii contenciosului administrativ, termenul de 30 de zile de adresare în judecată specificat în alin. (1) art. 17 este termen de prescripție care începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune. Dreptul la acțiune se naște la data cînd persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

În acest context, este cert faptul că, SA „Monolit” urma să conteste actul administrativ la organul emitent în termen de o lună din momentul aducerii la cunoștință a acestor acte administrativ.

Conform dispozițiilor art. 17 alin. (5) al Legii contenciosului administrativ, persoana care, din motive temeinic justificate, a omis termenul de prescripție poate fi repusă în termen în condițiile Codului de procedură civilă.

Iar, art. 116 alin. (1) CPC, prevede că persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță.

Raportînd prevederile enunțate la caz, instanța de recurs reține drept greșită concluzia primei instanțe cu privire la admiterea cererii de repunere în termenul de prescripție, deoarece ultima nu a făcut dovada faptului, că motivele pentru care a fost omis termenul de prescripție sunt întemeiate.

În acest context, instanța de recurs conchide că prima instanță neîntemeiat și cu încălcarea prevederilor legale a admis cererea de repunere în termenul de prescripție și a admis acțiunea, deoarece termenul a fost omis fără careva temei justificativ.

Față de cele ce preced și avînd în vedere cele expuse, Colegiul civil, comercial și contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa hotărîrea primei instanțe și de a emite o nouă hotărîre, prin care se va respinge cererea SA „Monolit” cu privire la repunerea în termenul de prescripție și se va respinge acțiunea SA „Monolit” cu privire la contestarea actului administrativ ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

În conformitate cu art. 444, art. 445 alin.(1) lit. b) CPC, art.445 alin.(3), Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de către Ministerul Finanțelor al R.Moldova - Inspekția Financiară.

Se casează hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2012 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni “Monolit” împotriva Serviciului Control Financiar și Revizie pe lîngă Ministerul Finanțelor al Republicii

Moldova cu privire la contestarea actului administrativ și repunerea în termenul de prescripție și se emite o nouă hotărâre prin care:

Se respinge cererea Societății pe Acțiuni “Monolit” cu privire la repunerea în termenul de adresare în instanța de judecată.

Se respinge acțiunea Societății pe Acțiuni “Monolit” împotriva Serviciului Control Financiar și Revizie pe lângă Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ, ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, Judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Svetlana Novac

Ion Druță

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat